

1 MAART 1925

No. 5

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijnen troon,
gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijnen Vader in
Zijnen troon. Openbaring 3 : 21.

DE ENGEL VAN DE APOCALYPSE HEEFT HET EEUWIGE EVANGELIE OP DE AARDE HERSTELD.

Toespraak door Ouderling Nephi Jensen, gehouden in den
Tabernakel te Salt Lake City op Zondag 10 Augustus 1924.

(Vervolg.)

Wel, mijn vriend las de profetie bedaard over en antwoordde op dezelfde bedaarde wijze: „Ja, de profetie is in den Bijbel; en ik kan mijn Bijbel niet verloochenen.” Dan vroeg ik hem: „Is de engel gekomen, waarvan Johannes sprak die komen zou?” Maar hij wilde niet antwoorden. Dan stelde ik hem verder de vraag: „Zal die engel komen?” Maar weer wilde hij niet antwoorden. Maar ik slaagde er in mijn goeden vriend te laten bekennen, dat wat ik aangehaald had, werkelijk een profetie was. „Ja”, zeide hij, „de profetie is daar; ik kan mijn Bijbel niet verloochenen.”

Zoo zeg ik heden, de profetie is zekerlijk hier in het Boek. Het is een gedeelte van onzen Bijbel. Het vertelt ons zeer duidelijk, dat in het uur van Gods oordeel een engel tot de aarde zou komen met het eeuwige Evangelie; en dat dit Evangelie, hetwelk de engel zou brengen, tot elke natie, geslacht, taal en volk gepredikt zou worden.

Er zijn sommige menschen in de wereld vandaag die gij kent, die om ons lachen, omdat wij gelooven dat engelen in onzen tijd tot de aarde zijn gekomen. Vele van deze goede menschen beweren diepzinnig, vroom geloof in den Bijbel te hebben. Om zoo weinig mogelijk van hen te zeggen, denk ik dat hun lachen wel een weinig oneerbiedig is. Soms denk ik dat wanneer zij over de

gedachte: dat engelen in onzen tijd tot deze aarde komen, lachen, zij de beloften en voorspellingen van hun eigen Bijbel uitlechen.

Laat ons deze profetie voor een oogenblik overwegen: „Ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen degenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht en taal en volk.”

Meening is duidelijk.

Deze profetie is zoo duidelijk als iets uit een abé-boekje. Hare bedoeling is volkomen duidelijk. Zij bedoelt dat een engel tot de aarde zou komen met het eeuwige Evangelie; en dat het eeuwige Evangelie, hetwelk de Engel brengen zou, aan alle natie, geslacht, taal en volk gepredikt zou worden. Wanneer zal de engel komen? Het zevende vers van het hoofdstuk zegt het. Het zevende vers van hoofdstuk 14 van Openbaringen vertelt ons dat de engel, die met het eeuwige Evangelie zou komen, met een luide stem zou zeggen: „Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen”.

Hieruit leeren wij dat de engel, waarvan Johannes spreekt, in de ure van God's oordeel zou komen. Nu laat ons onszelfen afvragen: „Wanneer is de ure van God's oordeel?”

De Bijbel spreekt op algemeene wijze van twee groote perioden in de wereldgeschiedenis. De Bijbel spreekt van een periode en een tijd van de genade Gods. Dan spreekt hij van de ure van God's oordeel, het laatste uur van de geschiedenis der wereld. Den tijd, toen Jezus Christus voor de eerste maal in de wereld kwam, was het uur van de genade Gods. In dat uur openbaarde God tot de wereld, in het gebroken en bloedend vleesch van Jezus Christus, zijn oneindige en teedere liefde voor de kinderen der menschen. Maar de profeten van den Bijbel spreken van een ernstiger en vreeselijker dag. Apostel Paulus haalt het aan. In zijn brieven aan de Thessalonicensen zegt hij: „En u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons in de openbaring des Heeren Jezus van den hemel met de engelen Zijner kracht; met vlamvend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.”

De Dag der Wraak.

De tweede komst van Jezus Christus is de dag der wraak, de vreeselijke dag des Heeren, de ure van God's oordeel. Nu, in de ure van God's oordeel, in de latere eeuw der wereld, zal een engel tot de aarde komen met het eeuwige Evangelie.

Is deze profetie vervuld geworden? In het jaar 1830 gaf een

jong persoon, bij name Joseph Smith, het Boek van Mormon tot de wereld. Hij verklaarde tot de wereld, dat een engel tot de aarde was gekomen en hem zekere gouden platen bracht, die de geschiedenis van oud Amerika en een verslag van het Évangelië bevatten, hetwelk Jezus Christus tot het volk, bekend als de „andere schapen”, predikte. Hij verklaarde verder dat hij het verslag door de macht van God vertaald had.

Het is reeds zes en negentig jaren geleden sedert het Boek van Mormon het eerst werd gepubliceerd. Heden is dit boek door tien-duizenden van Heiligen der Laatste Dagen aangenomen als het Évangelië door een engel tot de aarde gebracht. Dit is nog niet half de geschiedenis. Deze godvreezende menschen zenden hun zonen en dochteren naar de uiterste hoeken der aarde om de boodschap van den engel bekend te maken. Hier is dan een boek, hetwelk de profetie van Johannes vervult. Het is het eenigste boek in de wereld, dat de profetie vervult. Hier is een menigte van godvreezende en ernstige menschen, die het boek accepteren als het Évangelië, door den engel tot de aarde gebracht. Bovendien, hier is een volk, dat de profetie van Johannes letterlijk in vervulling brengt door het hersteld Évangelië aan elke natie, geslacht, taal en volk te prediken.

Is nog niet gebeurd.

Mijn goede vrienden, kunt gij over deze dingen denken, en zeggen dat zij maar zoo gebeurden? Kunt gij zeggen dat deze dingen bij toeval gebeurden? De profetie aangaande deze machtige gebeurtenissen werd zeventien honderd jaren vóórdat hare vervulling begon, geschreven. Ge hebt hier een plan, dat over zeventien eeuwen heen strekt. Gij kunt niet gelooven dat beperkte gedachten dit plan van gebeurtenissen ontworpen heeft; en de plannen voltooiden eeuwen nadat zij eerst ontworpen waren. Zekerlijk, Hij, die het einde van het begin weet, heeft deze wonderbare gebeurtenissen bedacht. Zeker, de God van alle machten bracht deze dingen tot stand, voor zijn eigen eer en heerlijkheid, en de verlossing van het menschedom.

„Ja maar”, zegt men, „wat denkt ge van de menigte van menschen die niet gelooven dat dit boek de boodschap van den engel is?”

Als ik over deze vraag denk, word ik herinnerd aan een grappig geval in de stad Toronto, Canada. Op een avond sprak ik aangaande het onderwerp, waarvan ik nu spreek, dezen middag. In het verloop van mijn aanmerkingen, haalde ik het Boek van Mormon aan. Een jong persoon, dicht bij mij staande, vroeg mij: „Waar spreekt ge over?” „Het Boek van Mormon”, zeide ik. „Nu”, zeide hij, „Ik denk niet veel van uw boek”. „Zoo”, ant-

woordde ik, „hebt ge het wel eens gelezen?” „Nee”, zeide hij. „Welnu”, antwoordde ik, „mijn goede vriend, gij doet mij denken aan een heiden in Indië. Een langen tijd geleden bracht een zendeling een bezoek aan dezen heiden en trachtte zijn belangstelling in den Bijbel te krijgen. Hij liet een Bijbel bij hem achter. Nadat de goede heiden den Bijbel voor eenige dagen had gehad, kwam de zendeling terug en vroeg hem: „Wat denkt ge van mijn boek?” „Och”, zeide hij, „ik denk er niet veel van; ik geloof er niet in”. „Maar hebt ge het dan gelezen?” vroeg de predikant. „Nee, ik heb het niet gelezen”, antwoordde de heiden. „Welnu”, zeide de Christen-zendeling, „hoe kunt ge uw meening geven over iets, waar ge niets van af weet?”

Wordt niet gerekend.

Het oordeel van menschen, die het Boek van Mormon niet gelezen hebben, wordt niet gerekend.

„Maar”, zal men zeggen, „veronderstel dat het Boek van Mormon werkelijk een goddelijk verslag is, veronderstel, dat de boodschap van den engel werkelijk in vervulling is gekomen, waartoe hebben wij het noodig? Wij hebben een Bijbel.”

Telken maal als dit argument tot mij opgedrongen wordt, word ik indachtig gemaakt aan een man, die een belangrijke zaak voor het gerecht had. Deze procedeerende partij had slechts één getuige om zijn verhaal te vertellen. Het verhaal, dat deze getuige ging vertellen, was werkelijk moeilijk te gelooven. De procedeerende partij was zeer bevreesd, dat hij zijn rechtszaak zou verliezen, omdat hij gebrek aan getuigen had. Juist op dat oogenblik kwam een tweede getuige opdagen, die met al de feiten en de omstandigheden van het geval op de hoogte was. Hij bood zich aan, van het geval te getuigen ter bevestiging van het getuigenis van den eersten getuige. Nu, ge kunt dadelijk zien dat de komst van dezen tweeden getuige in dat geval het fortuinlijkste was, dat voor den aanklager kon gebeuren op dat oogenblik.

Luister: Jezus wordt beproefd voor de rechtbank der wereld. Het is moeilijk om zijn verhaal te gelooven. Het is moeilijk te gelooven, dat hij letterlijk en in waarheid de Zoon van God is. Het is moeilijk te gelooven dat hij werkelijk van den dood is opgestaan, bekleed met een verheerlijkt lichaam van vleesch en been. Door eeuwen heen hebben Christen-leeraars het geval van Jezus Christus gediscussieerd. Zij zijn verplicht geweest hun argumenten geheel en al op den Bijbel te baseeren. Maar zij hebben gefaald de rechtbank der wereld te overtuigen. Overal vangt twijfel de plaats van geloof en droevige wanhoop verdrijft de hoop van het Christen-hart. We hooren de echo's van dezen twijfel van alle kanten. Zelfs de Christen-leeraars komen on-

beschaamd voor de waarheid uit en bekennen hun ongelooft. Indien de mannen, die den kansel betreden, niet in de goddelijke Zoonschap van Jezus Christus gelooven, die op het getuigenis van dezen getuige, den Bijbel, gebaseerd is, hoe kunt ge van de mannen en vrouwen, die in de banken zitten, verwachten de geschiedenis van Jezus Christus te gelooven, dat op dezen getuige gebaseerd is?

Een Tweede Getuige.

Nu, wat heeft het Boek van Mormon gedaan in aanspraak op Jezus Christus? God heeft het te voorschijn gebracht, toen twijfel aangaande de groote waarheid, dat Jezus de Christus is, in het hart der menschen begon te dringen. Is het boek gekomen om de plaats van den Bijbel in te nemen? Neen! God heeft het te voorschijn gebracht, om te bewijzen dat Jezus de Christus is. Hij heeft het voortgebracht om een tweede getuige voor den Zoon van God te zijn, opdat deze tweede getuige den eersten getuige, den Bijbel, mag bevestigen, en de eerlijke menschen overal te overtuigen dat Jezus de Zoon van God, de Verlosser der wereld, is.

Deze twijfelachtige wereld van heden in de diepte van bittere wanhoop, heeft deze boodschap van den engel noodig. Zij heeft behoefte aan dezen nieuwen getuige voor God. Zij heeft deze bijgevoegde getuigenis aangaande de goddelijkheid van onzen Heiland, den Verlosser der wereld, noodig.

Nu, mijn goede vrienden, begrijpt ge de gedachten, die ik in het begin van mijn toespraak onder woorden gebracht heb? Dat beeld op den top van den Tempeltoren spreekt van de twee dierbaarste en diepste verlangens van het menschelijk hart. Het spreekt van de heilige gedachten, dat eerlijke en zuiver van hart zijnde mannen en vrouwen, van elken leeftijd der wereld, God kunnen zoeken voor wijsheid en troost, en God zal hen antwoorden. Dat beeld spreekt van zieltroostende gedachten, dat iemand van de andere zijde terug is gekomen om ons daarvan te vertellen.

De Persoonlijkheid van den Engel.

Ik herinner mij van eenige jaren geleden, dat ik een conversatie had met een nogal koelhartig, twijfelzuchtig man, over het onderwerp van de onsterfelijkheid der menschelijke ziel. In het verloop van onze conversatie zeide mijn vriend op twijfelachtigen toon: „Niemand is te eeniger tijd teruggekomen om ons hiervan te vertellen”. Dat beeld, wat daar staat, en wat het voorstelt, vertelt mij dat iemand is teruggekomen om hiervan te vertellen. Dat beeld stelt den engel Moroni voor. Wie was hij? Hij was een profeet van God, die ongeveer 400 jaren geleden na de geboorte van

Christus op het Amerikaansche vasteland heeft geleefd. Hij stierf in den gewonen loop van het menschelijk leven en door de voorzienigheid van God is hij opgestaan en een verheerlijkte onsterfelijke persoonlijkheid geworden, een tastbaar lichaam van vleesch en been hebbende. Hij verscheen aan Joseph Smith in het jaar 1823. Dus kunnen Heiligen der Laatste Dagen met zekerheid en zonder den minsten twijfel zeggen, dat iemand van de andere zijde is teruggekomen om ons van die andere en betere wereld te vertellen. Nu, mijn vrienden, voordat gij uw kouden schouder naar de boodschap van Mormonisme toekeert, herinner dat Mormonisme de twee diepste verlangens van het menschelijk hart tevreden stelt. Het stelt de troostende waarheid voor, dat God leeft en dat Hij het gebed van heden beantwoordt. Het baseert op de hoop-inspireerende gedachten, dat mannen, die achter den sluier zijn geweest, opgestaan en teruggekomen zijn om ons van die betere wereld te vertellen, waar de zon nimmer ondergaat, en waar God al onze tranen zal uitwisschen.

Met al mijn hart ben ik dankbaar, dat ik weet dat al deze dingen waar zijn. Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Hij goed en barmhartig is aan degenen, die Hem zoeken. Ik weet, dat Zijn Zoon Jezus Christus, de Verlosser dezer wereld is. Ik weet, dat Hij voor onze zonden stierf. Ik weet, dat Hij aan het kruis voor uw en mijn zonden geleden heeft. Ik weet, dat in Zijn overwinning over het graf, Hij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de kinderen der menschen in staat heeft gesteld. En deze heilige waarheden zijn tot mij gekomen van mijn gewonen, eenvoudigen godsdienst, en de inspiratie en waarheid hebben hem tot de wereld gebracht. Moge God ons helpen deze liefde en dit erfdeel te vergaren en trouw te blijven aan de waarheid is mijn wensch in den naam van Jezus Christus. Amen.

EEN ZEDELES VOOR SCHOOLGAANDE KINDEREN.

Indien ik een gelukkig en nuttig burger wil zijn, behoor ik te bezitten:

M o e d e n h o o p. Ik moet braaf zijn. Dit bedoelt, dat ik braaf en sterk genoeg moet zijn om datgeen te beheerschen wat ik denk, zeg en doe, en behoor altijd hoopvol te zijn, want hoop is de kracht van verbetering.

W i j s h e i d. Ik behoor altijd wijs te handelen, in school, thuis, spelende, werkende, lezende of sprekende. Ik behoor te leeren het goede te kiezen, en hoe het kwade te vermijden.

N a a r s t i g h e i d e n g o e d e g e w o o n t e n . Ik behoer mijn karakter sterk te maken. Mijn karakter is wat ik ben, indien niet in de oogen van anderen, dan in de oogen van mijn eigen geweten. Goede gedachten in mijn ziel zullen de booze verwijderd houden. Als ik bezig ben goed te doen, zal ik geen tijd hebben kwaad te doen. Ik kan mijn karakter bouwen door mij in goede gewoonten te oefenen.

K e n n i s e n n u t t i g h e i d . Ik behoer mijn verstand te versterken. Hoe beter ik mijzelve, mijn vrienden en de wereld om mij heen, leer kennen, des te gelukkiger en nuttiger zal ik wezen. Ik behoer altijd nuttige kennis in school, tehuis, of ergens anders, te verwelkomen.

W a a r h e i d e n e e r l i j k h e i d . Ik behoer waarheidlievend en eerlijk te zijn. Ik moet weten wat waarheid is, wil ik datgeen doen wat recht is. Ik behoer de waarheid te zeggen zonder vrees. Ik moet eerlijk zijn in al mijn handelingen en gedachten. Indien ik niet eerlijk ben, kan ik geen zelfrespect hebben.

G e z o n d h e i d e n s c h o o n h e i d . Ik moet mijn lichaam sterk maken. Mijn oogen, tanden, hart, mijn geheele lichaam moet gezond zijn, zoodat mijn verstand juist kan werken. Ik behoer mij lichamelijk en zedelijk schoon te houden.

B e h u l p z a a m h e i d e n n u t t i g h e i d . Ik behoer mijn kracht te gebruiken aan anderen, die mijn hulp noodig hebben. Indien ik sterk ben, kan ik anderen helpen. Ik kan vriendelijk en vergevensgezind zijn aan degenen, die mij zeer doen en ik kan de zwakken, de jonge, de oude en stomme dieren beschermen en helpen.

L i e f d a d i g h e i d . Ik moet liefde betoonen. Ik behoer God lief te hebben, die niet alleen deze aarde, maar ook alle menschen van alle geslachten en naties schiep, die alle mijn broeders zijn. Ik behoer mijn ouders, mijn naasten en mijn vaderland lief te hebben, en getrouw aan hen te wezen.

N e d e r i g h e i d e n e e r b i e d . Ik behoer te weten dat er altijd meer dingen te leeren zijn. Hetgeen ik mocht weten, is nietig vergeleken met wat er bekend is. Ik moet een ieder respecteren, die meer kennis heeft dan ik, en moet eerbied betoonen aan alles dat goed is. Ik behoer ook te weten hoe en wie te gehoorzamen.

G e l o o f e n v e r a n t w o o r d e l i j k h e i d . Ik behoer al deze dingen te doen, omdat ik voor God en het menschdom verantwoording moet geven, en mijn leven zoo moet inrichten, dat ik mijn medemensch kan helpen, opdat zij mij ten volle mogen vertrouwen. *(Collier's)*

'T GEWONE LEVENSWEEFSEL.

Liggen 's levens grootste waarden
 in de dingen der gewooneheid?
 Aan een vlucht'ge luim of stonde
 kleeft vaak onvergangbre schoonheid.

Over wijde velden gloren
 vensterlichtjes door de boomen:
 Ieder lichtje 'n gouden kaarsje
 van geloof en hoop en droemen!

Tuin-aan-weg waar groen en bloemen
 onder trouwe zorg gedijen:
 Een Arcadisch wonderplekjen
 in onschoone landerijen!

Voetstapklanken van geliefden,
 huiswaarts keerend, tuindeurkraken —
 Die eenvoudige geluiden
 schijnen de eeuwen blij te maken.

't Wel te rusten van een dreumes,
 liefde's teedre weemoedswoorden,
 Lieflijk klinken ze als langs 't water
 in den schemer zoetste accoorden.

Op 't gewone samenweefsel
 van de eenvoudigste onzer dagen
 Drukt het leven een bekoring
 die de tijd niet kan vervagen.

Salt-Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

*Wie niet veel dragen kan, veel weldoen, veel vergeven,
 Verstaat de wijsheid niet, en mist de kunst van 't leven.*

REDELIJKE THEOLOGIE.

VI.

God en de Mensch.

De leer van het voorbestaan van den mensch, leidt tot een verstandhouding van de verwantschap van God en den mensch, welke op den grondslag van redelijke theologie ligt.

W a a r o m G o d G o d i s. Om dit verwantschap tusschen God en den mensch te bepalen, is het noodzakelijk eerst over de condities, waaronder God God werd, te discussieeren. Als alreeds gezegd, is God het hoogste intelligente Wezen in het heelal, dat de grootste kennis en den meest volmaakten wil heeft en daarom oneindige macht over de krachten van het heelal bezit. Niettegenstaande, indien de groote wet van bevordering aangenomen is, moet God reeds van den beginne af en nog steeds in de voortgaande ontwikkeling verbonden zijn; en zoo oneindig als God is, moet Hij in het verleden minder vermogend geweest zijn dan Hij op heden is. Hoewel het nutteloos is voor den mensch pogingen aan te wenden om het mysterie van 't verleden breedvoerig uit te rafelen, is het toch logisch te gelooven dat een vooruitgaand God niet altijd zijn tegenwoordigen toestand heeft bezeten.

Het is dan ook duidelijk, dat de vooruitgang van God als eenig ander wezen, door het oefenen van Zijn wil, begonnen is. In „den beginne”, hetwelk ons verstand overtreft, beoefende God ongetwijfeld op krachtige wijze Zijn wil en verwierf zodoende groote ondervinding van de hem omringende krachten. Als kennis tot grotere kennis groeide, door volhardende pogingen van den wil, werd Zijn erkenning van universeele wetten grooter, totdat Hij ten laatste een overwinning over het heelal behaalde, die volgens ons beperkt begrip totaal volledig toeschijnt. Wij mogen zeker zijn, dat door zelfinspanning de innig samengaande en ingeboren machten van God tot een God-gelijken staat zijn ontwikkeld. Dus is hij God geworden.

God, het meest verheven wezen van het heelal, gaat het menschelijk verstand te boven. Zijn intelligentie is als de somma van alle andere intelligenties. Er kan geen redelijke discussie van de uitgebreidheid van Gods leven of karakter zijn. Aan Hem geven

wij de volmaaktste toewijding, want voor ons is Hij in alle achting, oneindig en volmaakt. Niettemin werd/Zijn Godheid/verkregen door het gebruik van zijn macht in eenvoudige/gehoorzaamheid aan de wetten, die Hij ontdekte als Hij in ondervinding toenam.

V e l e G o d e n. Gedurende het voorwaarts gaan van het Opperwezen, waren andere intelligente wezens evenzoo bezig, doch minder krachtig in het aanwerven van macht over de krachten van het heelal. Onder vele intelligente wezens, zich aldus voorwaarts bewegende, is het niet waarschijnlijk, dat twee van hen precies dezelfde plaats in denzelfden tijd verkregen. Er is meer waarschijnlijkheid van een onbepaalde gradatie van de laagste tot de hoogste ontwikkeling. Naast God kunnen daarom andere intelligente wezens zóó dicht Zijn macht genaken, alsof zij gelijk met Hem zijn in alle dingen, zoover ons beperkt verstand kan waarnemen. Deze wezens mogen onmetelijk ver van God in macht zijn, niettemin zijn zij ver boven ons, sterfelijke menschen, op deze aarde. Zulke intelligente wezens zijn goden voor ons. Onder deze omschrijving kan er een groot aantal intelligente wezens zijn, die in grootere of mindere mate den graad van de eigenschap van Godheid bezitten. De aanneming van de voorafgaande leeringen maakt het bijna een logische noodzakelijkheid, dat er vele goden of wezens zóó hoog ontwikkeld zijn, dat zij als goden, ja, inderdaad goden zijn. Dit is een fundamenteele leer van het Evangelie.

W a a r o m d e M e n s c h M e n s c h i s. Het is werkelijk duidelijk door hetgeen gezegd is, waarom de mensch mensch is. De mensch is onderhevig aan eeuwige wetten en in den verren beginne moet hij zijn wil minder langzaam of in 't geheel niet uitgeoefend hebben; misschien zelfs als de wetten tot hem kwamen, ontkende hij die of bestreed ze.

Als meer kennis en macht wordt verkregen, wordt de aanwas toenemender en sneller. God, verheven door Zijn verheerlijkte intelligentie, beweegt Zich steeds verder in nieuwe omgevingen van macht met een snelheid, waarvan wij geen denkbeeld kunnen hebben, terwijl de mensch in een lageren staat van ontwikkeling, betrekkelijk slaksgewijze, doch met toenemenden gang, voortgaat. Niettemin gaat de mensch voort in eeuwigen vooruitgang.

„Zooals de mensch is, was God eenmaal; en zooals God is, kan de mensch worden.” In 't kort, de mensch is een god in embryonale toestand (kiem). Hij komt van een geslacht van goden, en als zijn eeuwige aanwas zich voortzet zal hij meer nabij het punt, hetwelk voor ons als Godheid is, komen, dat eeuwig in haar kracht over de elementen van het heelal is.

G o d s H u l p A a n D e n M e n s c h. Zelfinspanning, de bewuste werking van den wil, heeft den mensch voorwaarts bewogen tot zijn tegenwoordigen hoogen stand. Niettemin, terwijl

alle vooruitgang van zelfinspanning afhangt, kunnen andere machthebbende wezens grootelijks tot de verlichting van den mensch z'n wasdom bijdragen. God, alleen staande, kan niet op begrijpelijke wijze de macht bezitten, die tot Hem zal komen, indien de menigte van andere voortgaande en toenemende werkers in overeenstemming met hem werken. Daarom, uit liefde voor zijn kinderen en zijn verlangen om zelf het pad van grooter wasdom voort te zetten, is hij te werk gegaan anderen in hun vooruitgang te helpen.

Kennis kan van intelligentie tot intelligentie overgedragen worden. God bood de kennis, die Hij alreeds gewonnen had, aan de wachtende intelligente wezens, zoodat zij dat pad niet behoeften te kruisen, maar een andere ontwikkelingsstrap van het algemeene bestaan zouden aanvatten. Hij bedacht plannen van bevordering, waardoor de ondervinding van een persoon door een ondergeschikte gebruikt kan worden. En ieder persoon behoort van zijn ondervinding aan anderen te geven, zoodat niemand onnoodige dingen zal doen. Op die wijze, door gezamenlijke inspanning van allen, zou het geheele geslacht van voortgaande wezens een bijvoegende, voortstuwende kracht ontvangen.

*wolven
in de
het
helder
held.
hout
aarde*

De Hulp Van Den Mensch Aan God. De vooruitgang van intelligente wezens is een onderlinge bezigheid. Een eenzame God in het heelal kan niet veel vreugde in zijn macht vinden. God, in overeenstemming met de eeuwige wetten zijnde, kan het beste vooruitgang maken als het geheele heelal meer ingewikkeld of verhoogd wordt. De ontwikkeling van intelligentie vermeerderd de ingewikkeldheid van het heelal, want ieder werkend individu kan nieuwe verwantschappen aan het licht brengen en de massa van aangeworven waarheid vermeerderen. Zoo beschouwd, wordt de mensch, die vooruitgang maakt, door zijn vermeerdering van kennis en macht, een medewerker van God en kan inderdaad van hem gezegd worden een hulp tot God te zijn. Het is een troostende gedachte, dat niet alleen wij God nodig hebben, maar dat God ook ons nodig heeft. Het is waar, dat de behoefte, die God aan ons heeft, betrekkelijk zeer gering, en de hulp, die Hij ons geeft, oneindig groot is; toch bestaat de verhouding voor den steun en verzekering van den mensch.

De Eigenschappen Van God. Om de allerhoogste intelligentie, den God, Wien wij aanbidden, te ontleden, is een vruchteloze poging, waaraan alleen menschen van oppervlakkig verstand hun tijd besteden. Datgeen, dat oneindig is, gaat het menschelijk verstand te boven. Het Evangelie accepteert dezen toestand op kalme wijze, wetende dat in de schema der dingen grootere waarheden met vermeerderde macht zullen komen, totdat wij in den vooruitgang van tijd zullen verstaan wat ons nu onvatbaar toeschijnt. Om deze reden zijn eeuwige of eeuwigdurende,

Familie...

...

...

of oneindige dingen door God, de hoogste, heerschende macht, verstaanbaar, maar niet door ons. „Dus eeuwige straf is Gods straf. eindelooze straf is Gods straf.” Gelijkertwys eeuwigdurende vreugde of eindelooze zegeningen Gods vreugde en Gods zegeningen zijn. De mensch bekennt op deze wijze dat alle dingen betrekking op God hebben.

De mensch verstaat God niet ten volle en toch bestaat er een verstandhouding tusschen den mensch en God, dat God in den loop van zijn vordering over het pad gegaan is, waar wij nu reizen. Daarom verstaat hij ons ten volle. Hij begrijpt onze moeielijkheden, hoop, droefenissen, fouten en dwaasheden. God is almachtig en zijn rechtsspraak is volmaakt; Zijn liefde is onmeetbaar en Zijn genade zonder einde; want Zijn gerechtigheid en liefde en genade zijn gematigd door de herinneringen aan Zijn eigen opwaarts gaande loopbaan. In letterlijken zin is God's verwantschap tot den mensch als die van vader tot zoon, want wij zijn allen van hetzelfde geslacht met God. Wij kunnen vertrouwelijk rusten, dat de eigenschappen van God met anderen, die de mensch bezit, groot en edel gemaakt zijn. Hij is onze Vader, Die ons kent en verstaat.

Leeren en Verbonden 3: 2, 4, 10; 6: 2; 76: 2, 4; 88: 13, 41; 93: 1, 12-15, 29-38; 107: 54, 55; 110: 1-4; 130: 1-3, 22; P a a r l van G r o o t e W a a r d e: Abraham 4: 1-31.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

„Bij het zoeken naar een sleutel, die ons de schatten van den bodem zou kunnen ontsluiten ten voordeele van ieder element van ons volk (dit was tijdens den wereldoorlog) waren sommiger oogen naar Utah gericht, dat sedert 24 Juli 1847 zich verheugen kan in ongewoon succesvolle kolonisatie-ervaringen, sedert Brigham Young en zijn kleine schaar van opgejaagde vluchtelingen verschenen aan den mond van Emigration Canyon en de eerste stappen deden om een grooten staat op te richten, welks hoeksteen was de kleine, bevoeide boerderij. Van alle einden der aarde zijn hier gedurende driekwart eeuw arme menschen gekomen om werk te vinden, voor zichzelf te werken en huizen te bouwen, die zichzelf bedruipen kunnen om grondeigenaars te worden, te dee-

len in het coöperatieve eigendomsrecht der winkels, fabrieken en banken. Nergens anders is het eigendom zoo goed verdeeld onder het volk, of het algemeen welvaren op zoo'n goeden grondslag gebouwd.

„Het resultaat kan nu juist niet op crediet van het kapitaal gezet worden. Er was geen noemenswaardig kapitaal in die eerste dagen, toen het fundament van deze gemeenschap gelegd werd diep in de dorre aarde. Ook de arbeid kan geen speciale aanspraak maken op het succes, omdat de mensch overal en altijd gearbeid heeft en er geen vooruitzicht is dat hij dat niet altijd zal doen. „In het zweet uws aanschijns zult gij uw brood verdienen”, is het Goddelijk gebod.

„Utah is een gedenkteeken voor leiderstalent, van zulk een kwaliteit, dat het scheppend en inspireerend werkte. Dit leiderstalent wordt gewoonlijk aan de Mormoonsche Kerk toegeschreven en terecht. Dikwijls wordt er gezegd: „Ja, de Kerk kon het doen, maar niemand anders had het kunnen klaarspelen”. Dat is een oppervlakkige opmerking, gebaseerd op de meest oppervlakkige kennis van Mormoonsche instellingen. Leiding is leiding, en hoe groot de Mormoonsche Kerk ook moge zijn, zij is zeer klein, vergeleken bij het Gouvernement der Ver. Staten.

„Veel jaren geleden besprak ik dit onderwerp in een vergadering van Bostonsche predikanten. Eén van hen stond op en vroeg met een neusgeluid: „Kunt gij mij zeggen hoe het komt dat na een halve eeuw van krachtige vervolging van de zijde van het Gouvernement, deze Mormonen sneller toenemen in aantal en welvaart dan ooit tevoren?” Ik antwoordde: „Dat is een zeer gemakkelijke vraag. Uw kerk, veronderstel ik, offreert den vermoedelijken bekeerling een stralenkrans in de toekomstige wereld. Welnu, de Mormonen bieden hem drie stevige maaltijden per dag in deze wereld met een stralenkrans in de toekomstige wereld op den koop toe. Het is een aanbod, dat zeer vele menschen getrokken heeft, in 't bijzonder het half-hongerige en landlooze volk van Europa.

„De zaak is, of gij het aangenaam vindt of niet, dat Brigham Young een volksrijk-stichter was: een industrieel leider, een welvaart-bouwer. Zijn beleid bleek zulk een voldoening te geven aan allen, die er belang bij hadden, zelfs aan den penningmeester der Kerk, dat het door al zijn opvolgers gehandhaafd is tot op dit uur.

„Zijn zinnebeeld was een arend met open snavel en uitgestrekte vleugels, staande op een bijenkorf. „Geschikt symbool”, zeide Joseph Cook, „hebzucht azend op industrie”. Weer een oppervlakkige bewering. Joseph Cook is bijna vergeten; Brigham Young wordt in den loop der jaren meer en beter bekend. Wat ook zijn fouten waren, 250.000 gelukkige en onafhankelijke haardsteden zullen met bazuïngeluid voor hem pleiten voor den Genadetroon.

„Sinds jaren heb ik gezegd, dat wat in dit land noodig is, is een Mormoonsche Kerk — zonder Mormonen. Ik bedoel een staatsbeleid van het bondsgouvernement, dat voor al het volk doen zal in de toekomst wat de Mormoonsche Kerk gedaan heeft voor het hare. Zij heeft haar volk niet geldelijk gesteund, behalve soms tijdelijk en in beperkte mate. Wat zij deed, was een systeem saamstellen, dat den eenvoudigsten kolonist in staat zou stellen zijn gang te gaan in het licht der hoogst beschikbare intelligentie.

„Deze intelligentie bestond in vroeger dagen in het scherpzinnig verstand van den stichter en de zeer bekwame mannen, door wie hij was omringd; velen, gelijk hijzelf, geboren uit het beste bloed van Nieuw-Engeland. In later jaren gaven talrijke scholen en universiteiten aan deze intelligentie een wetenschappelijken vorm.

„Intelligente leiding werd aangevuld door een humaan en staatkundig regeeringsbeleid. Geen kolonist werd aan zichzelf overgelaten, evenmin werd hem toegestaan zijn geluk te beproeven op een andere dan de beste plaats die gevonden kon worden. Niemand was het veroorloofd hem uit te buiten in den prijs van het land (meestal waren zij in de gelegenheid vrij land te krijgen), noch in den prijs van het water voor bevoeiïng. Inderdaad is Utah één van de weinige staten, waar nooit iemand er aan gedacht heeft koopmanschap te maken van de smeltende sneeuw en den vallenden regen.

Bevoeiïng was een zuiver coöperatieve onderneming in den beginne, evenals de dijken van Holland. Het was de eerste en meest essentiële voorzorg voor het algemeen welzijn. Men deelde de winsten en verliezen gelijk. Uit deze aanvangs-coöperatie groeide een geheel systeem van coöperatieve industrie.”

Toen iemand den profet Joseph Smith vroeg hoe hij zijn volgelingen regeerde, zeide hij: „Ik regeer hen niet. Ik leer hun correcte beginselen en dan regeeren zij zichzelf.” En dit brengt ons tot een beschouwing van de leerstellingen, die op stuk van zaken het geheim zijn der zoo hoog geroemde Mormoonsche leiding.

(Wordt vervolgd.)

WONDERBARE WEGEN.

Door Nephi Jensen.

Op een schoonen herfstdag in 1882 hielden de leden der Zustershulpvereëning van de Kerk der gemeente te Kopenhagen een geïnspireerde getuigenisvergadering, welke door wijlen ouderling Christian D. Fjeldsted bijgewoond werd. Een der meest gevoelige luisteraars in de vergadering was een jonge steenhouwer, die het jaar daarvoor de Kerk aangenomen had. Een kenmerkend deel der

vergadering, dat een blijvenden indruk op den jongen man maakte, was een aangename botsing van meeningen, waarin ouderling Fjeldsted en een vrouw, die met den ijver van een nieuwe bekeerlinge bezield was, betrokken waren.

Deze goede zuster, met een weinig verontwaardiging in haar handeling, vertelde van een kleine onplezierigheid, die zij onlangs ondervonden had door te trachten haar kruidenier te vertellen van de schoone waarheden, die zij in haar nieuwgevonden godsdienst ontdekt had. De koopman, die een hooge kerkman was, en altijd „de dingen Gods” door godsbegrippen van geleerden ontvangen had, verzette zich krachtig tegen de pogingen van de ijverige vrouw om het evangelie te verkondigen. De vrouw werd een weinig verbitterd en in een oogenblik van onbedachtzaamheid zeide zij den zakenman, dat ze niet langer met hem wilde handelen.

Aan de aanwezige zusters ontvouwde zij haar inspanning, om hun uitspraak te hooren van hetgeen zij eerst tot den koopman gezegd had, toen hij ongeduldig de aangeboden paarl van groote waarde verwierp. Toen zij uitgesproken was, stond ouderling Fjeldsted rustig op, en op zijn eigenaardige, zachte wijze herinnerde hij de vrouw dat haar handeling tegenover den kruidenier niet geheel christelijk was, en voegde daarbij: „Die man heeft evenveel recht op zijn ideeën van godsdienst, dan wij op de onze hebben.” En eindigde door een vloed van inspiratie met ernst te zeggen: „Toch zal deze man de Kerk aannemen.”

Voor den jongen steenhouwer klonk dit als een profetie. En hij was diep onder den indruk, maar had niet gedroomd dat hij behulpzaam zou zijn in het waar maken van deze voorspelling. Eenige jaren gingen voorbij, en tegenslagen in zaken hielpen den handelsman geheel achteruit. Ten einde zijn familie te voeden en te kleeden, werd hij genoodzaakt werk te zoeken als hulp voor een steenhouwer. Hij meldde zich aan bij de onderneming van den jongen steenhouwer en werd aangenomen.

Op een dag toen zij naast elkander stonden te beitelen, dreef hun gesprek naar godsdienst. Ze hadden nog niet lang gesproken, toen de jonge bekeerling zijn helper de volgende vraag stelde: „Veronderstel dat u een heiden ontmoet, die u zou vragen in welken God u gelooft, wat zou u hem dan antwoorden?”

„Wel, ik zou hem vertellen dat God een Wezen zonder lichaam, lichaamsdeelen en hartstochten is”, antwoordde de man op een toon van iemand, die iets aan een persoon vertelt, die zoiets behoort te weten zonder verteld te worden.

Dit was het begin van den jongen bekeerling, en hij gebruikte het met een vuur, alsof hij iemand een waardevolle, nieuwe geschiedenis vertelde. Hij zeide: „Hebt u ooit gedacht dat uw uitlegging van God een uitlegging van niets is?”

Natuurlijk had hij daaraan niet gedacht, maar nadat zijn

patroon hem zijn voorstelling van God verteld had, begon de vroegere koopman daarover na te denken.

Door den loop van het gesprek vond de helper uit, dat hij voor een „Mormoon” werkte, en vervolgde de theologische argumenten van zijn patroon te beantwoorden met een herhaling van zijn ondervinding met een vrouw, die een lid der Kerk was. Hij zeide zijn patroon dat hij niet veel op had met de „Mormonen”, omreden toen hij in de kruideniersbranche was, een dame, die een „Mormoonsche” was, weigerde met hem te handelen, eenvoudig omreden hij ongeduldig gestreden had tegen de opdringende pogingen der dame om haar godsdienst aan hem uit te leggen.

De steenhouwer herinnerde zich dadelijk de getuigenisvergadering der Zustershulpvereeniging en de profetie van ouderling Fjeldsted. De gedachte, dat hij nu tot den man sprak aangaande wien de profetie uitgesproken was, bracht een gevoel van ontzag over hem. Na een korte, diepe overdenking, vertelde hij zijn helper, dat hij van de dreigende vergelding der vrouw gehoord had.

„Heezoo?” vroeg de helper geheel verwonderd.

De steenhouwer antwoordde met een herhaling van wat in de getuigenisvergadering voorgevallen was, en de profetie daarbij voegende. De houding van den helper veranderde onmiddellijk. Hij was zeer verheugd te hooren dat de tamelijk haastige uitspraak der vrouw niet door een man, die een hooge roeping in de Kerk bekleedde, hoog gehouden werd.

De weg was thans duidelijk voor den jongen bekeerling om zijn oprecht verlangen te waardeeren; het onderhoud met zijn helper. Dag aan dag sprak hij en legde hij de Schriften uit met het resultaat, dat de helper, zijn vrouw en twee zonen, de Kerk aannamen.

Eenige jaren geleden stierf de helper, nadat hij toegebracht was. Zijn weduwe en twee zonen zijn naar Utah gegaan. Een der zonen verhuisde later naar Canada, waar hij een zeer voorspoedige landbouwer werd en een werkzame en invloedrijke helper in de Kerk. De andere zoon heeft zich in het zuidelijk gedeelte van Utah gevestigd, en is een eerbiedwaardige burger, een ijverig pleiter van het evangelie, dat hij door den steenhouwer ontvangen had.

De jonge steenhouwer, die gedronken had van de fontein van inspiratie, werd veranderd van een houter van steen in een formeerder van menschelijke zielen.

(Improvement Era.)

OVERLEDEN.

Broeder Dirk Groen is op den 11den Februari 1925 te Rotterdam overleden. Hij werd op 16 Juni 1841 te Goudswaard (Zuid-Holland) geboren. Broeder Groen werd op den 1sten December 1906 door ouderling J. C. Openshaw Jr. te Rotterdam gedoopt en door ouderling Le Grand Richards bevestigd. Br. Groen was bekleed met het ambt van ouderling.